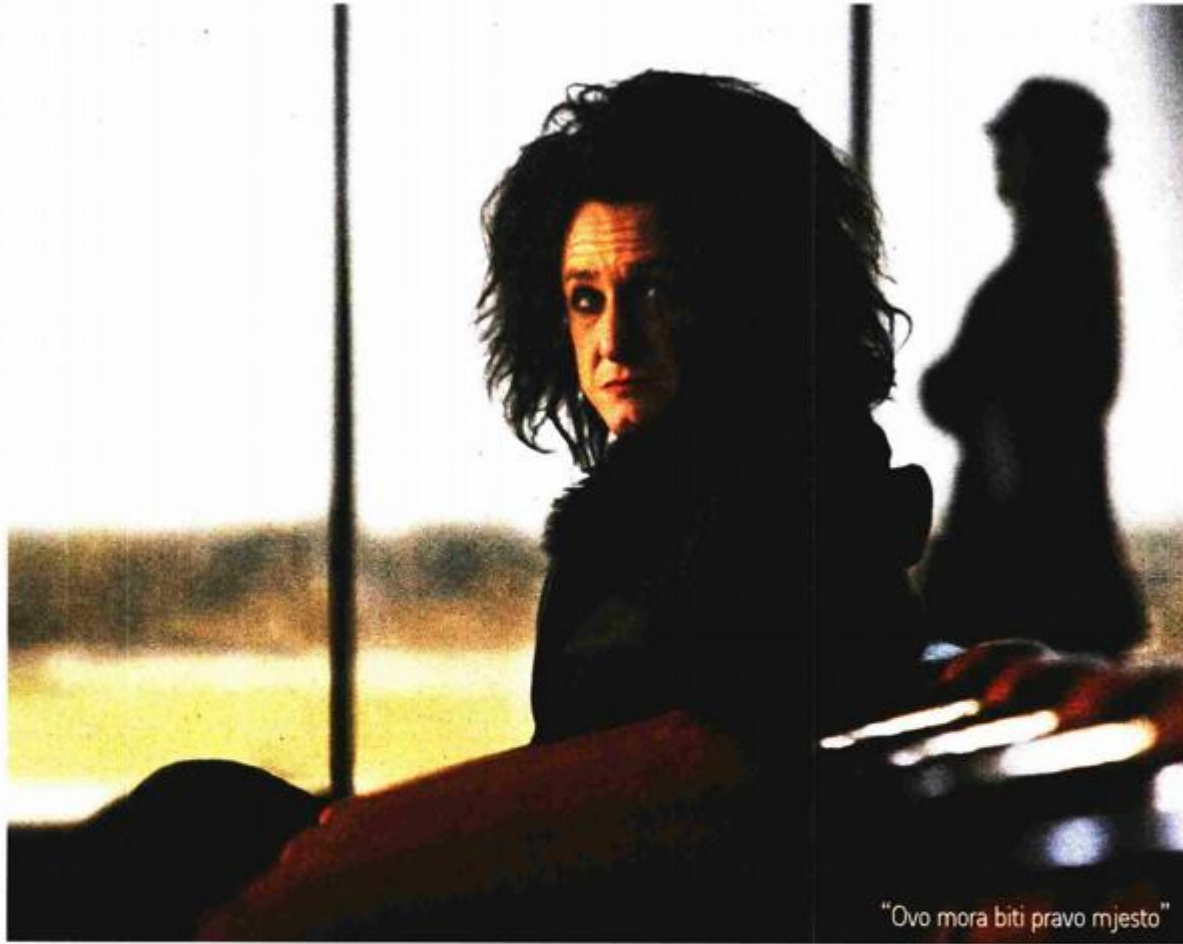

SUVREMENA TALIJANSKA KINEMATOGRAFIJA

"Ovo mora biti pravo mjesto"

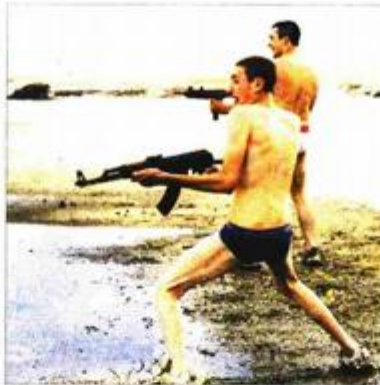
Teret slavne povijesti

Suvremeni talijanski film uglavnom doživljavamo vrlo korektnim, barem kad je riječ o filmovima koji dolaze do naših kina i festivala, ali već godinama (čak i desetljećima) nismo vidjeli novog redatelja koji bi ponovno mogao pokrenuti kotač slavne filmske povijesti

Piše Elvis LENIĆ

Talijanska kinematografija odmah nakon Drugog svjetskog rata uzima nevjerojatno snažan zamah koji je potrajao nekoliko desetljeća. Poslijeratni neorealistički pokret fascinirano se bavio humanizmom i ljudskošću unutar životnih okvira siromaštva i nevjerojatne bijede, iznjedriviši brojne autore (Luchino Visconti, Federico Fellini, Roberto Rossellini) koji su kasnije stvorili veličanstvene filmske opuse. Desetljeća koja slijede obilježili su fascinirani autori poput modernista Michelangela Antonionija, zatim sjajne braće Taviani, Piera Paola Pasolinija, Ermanna Olmija i brojnih drugih redatelja.

Da bi se naznačili umjetnički dosezi poslijeratne talijanske kinematografije potrebno je znatno više prostora od opsega ovog kratkog teksta, iako je svemu tome polako došao kraj počet-

"Gomorra"

kom 1980-ih, kada je talijanska kinematografija očito potrošila teme i motive na kojima je izgradila svoj ugled, unatoč tome što su brojni redatelji i dalje nastavili djelovati. Suvremeni talijanski film uglavnom doživljavamo vrlo korektnim, barem kad je riječ o

filmovima koji dolaze do naših kina i festivala, ali već godinama (čak i desetljećima) nismo vidjeli novog redatelja koji bi ponovno mogao pokrenuti kotač slavne filmske povijesti.

Primjerice, Silvio Soldini radi vrlo dobre drame o problemima suvremenih Talijana (*Kruh i tulipani*, *Želim nešto više*), ali riječ je o filmovima koji će nam vrlo teško ostati u trajnijem pamćenju. Slično vrijedi i za Paola Sorrentina, iako njegov novi film *Ovo mora biti pravo mjesto* pozitivno iznenađuje kao otkačena posveta Davidu Byrneu, potpuno drugačija od onoga što smo od njega očekivali. Vrlo je dojmljiv i Matteo Garrone koji se u drami *Gomorra* iznimno detaljno i beskompromisno bavi djelovanjem suvremene talijanske mafije, zadirajući od Coppoline sklonosti povremenog romantiziranja mafijaških vođa (trilogija *Kum*).

Tijekom prve polovice ovog tjedna u pulskom je kinu Valli prikazivana drama *Shun Li i Pjesnik* (redatelj Andrea Segre), koja se također nije puno odmaknula od spomenutog prosjeka. *Shun Li* je izrabljivana Kineskinja koja najprije radi u talijanskoj tvornici tekstila, a zatim kao konobarica u ribarskom gradiću Chioggia, dok je *Pjesnik* ostarjeli ribar hrvatskog podrijetla kojega glumi Rade Šerbedžija.

Riječ je o klasičnoj priči o dvije nesretne duše, izmučene vlastitim životnim problemima, koje u međusobnom druženju pronalaze trenutke olakšanja, ali najzad ni u tome ne uspijevaju zbog pritisaka isključivih i zadržanih pripadnika lokalne zajednice. Segre razvija priču prilično korektno, ali i vrlo očekivano, bez redateljske energije koja bi mogla dati dodatni smisao prikazanoj situaciji i odnosima među likovima, unatoč dojmljivim povremenim lirskim sekvencama ribarenja i prikaza života u laguni.

Segreov film dodatno učvršćuje tezu da će se suvremena talijanska kinematografija vrlo teško otrgnuti teretu slavne povijesti. Doduše, današnja iznimno teška ekonomska i socijalna situacija može biti vrlo poticajna, budući da su brojna velika umjetnička djela nastajala upravo u teškim društvenim uvjetima. Ipak, postavlja se ključno pitanje: imaju li Talijani duhovne snage za neki novi neorealizam?

"Shun Li i Pjesnik"

FILM FILM FILM FILM FILM FILM FILM FILM FILM FILM **FILM** FILM FILM FILM